

## Δύο προνοητικά σκυλιά

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown



Κάποτε είχε πέσει μεγάλη βαρυχειμωνιά!

- Αχ γυναίκα, ο καιρός όσο πάει και πιο άγριος γίνεται και το χιόνι πέφτει τούφες-τούφες ασταμάτητα!

- Έλα καημένε, είδαμε και μια άσπρη μέρα εδώ στο εξοχικό μας... Θα περνούσαμε μήπως καλύτερα στην πόλη; Δες τι όμορφα που είναι όλα στολισμένα κατάλευκα! Και μην γκρινιάζεις συνεχώς!

Ο γεωργός μας όμως, ο σύζυγος της αισιόδοξης κυρίας, δεν ήταν απαισιόδοξος ούτε και γκρινιάρης. Ήταν απλά λογικός, γιατί καταλάβαινε πως σιγά-σιγά η «χιονάτη διακόσμηση» δε θα τους επέτρεπε να βγούνε από το σπίτι για προμήθειες και τροφή. Και δυστυχώς είχε δίκιο.

- Τι θα κάνουμε αντρούλη μου; Το χιόνι ξεπέρασε το ένα μέτρο κι όλα είναι παγωμένα... Παντού ερημιά και τα ντουλάπια μας αδειάσανε...

- Υπομονή, την έκοψε απότομα ο γεωργός, εξάλλου έχουμε μπόλικο χιόνι για να τρώμε, συμπλήρωσε κοροϊδευτικά, αλλά με το μυαλό του είχε βρει τη λύση. Θα έτρωγαν την προβατίνα τους. Τι να έκαναν;

Όμως η προβατίνα δεν έφτασε... Η βαρυχειμωνιά συνεχιζόταν δίχως έλεος το ίδιο κι ο αποκλεισμός τους.

- Θα σφάξουμε και την κατσίκα, είπε αποφασισμένος ο γεωργός. Τι, θα πεθάνουμε από την πείνα;

Τα ζώα του σπιτιού τα υπόλοιπα πάγωναν κι αυτά μέσα στον στάβλο, αλλά δε φαντάζονταν πως ο αφέντης τους θα έφτανε σε σημείο να τους φάει! Εξάλλου του δούλευαν χρόνια, τα είχε ανάγκη! Γελάστηκαν όμως. Γιατί η πείνα δε γνωρίζει φιλίες και έλεος. Έτσι σε λίγες μέρες εξαφανίστηκε και το βόδι από τον στάβλο ...

- Καιρός να φεύγουμε από δω, είπαν οι σκύλοι αναμεταξύ τους.

- Αφού ο αφέντης δε λυπήθηκε το βόδι του, που του κάνει τη δουλειά και είναι όλη τη μέρα μαζί του, θα λυπηθεί εμάς;

Και το έσκασαν μέσα στο χιόνι και τη βαρυχειμωνιά ψάχνοντας την τύχη τους. Πηγαίνοντας και τουρτουρίζοντας δίστασαν για μια στιγμή, αλλά μετά από λίγο είπε ο ένας στον άλλο:

- Άσε, καλύτερα έτσι, κάπου θα βρούμε καταφύγιο. Δεν μετανιώνω... **Γιατί όταν καίγεται το σπίτι του γείτονα, κοίτα να μην καεί και το δικό μας.** Προτού «πιάσουμε φωτιά» λοιπόν....

Και κοίταξαν μπροστά τους φεύγοντας πια, κουνώντας την ουρά τους με νόημα.

*Απόδοση: Δ.Σ.*

*Αφήγηση: Μαρία Σαββοπούλου*

*Κάνε κλικ παρακάτω, για ν' ακούσεις τον μύθο*

[%mythos\\_53\\_skylia%](#)